

Spirit of Bosnia / Duh Bosne

An International, Interdisciplinary, Bilingual, Online Journal
Međunarodni, interdisciplinarni, dvojezični, online časopis

?ika Radovan

Omer Hadžiselimović

(Ovaj tekst je neznatno izmijenjena verzija ?lanka napisanog pred kraj rata u Bosni i u bostonском dnevniku *The Christian Science Monitor* 19. jula 1995)

Radovan Karadžić je Crnogorac koji tvrdi da je Srbin, psihijatar koja pokušava da bude pjesnik i ratni zlog?inac koji insistira da je političar. On nosi prezime koje vu?e korijen iz turskog jezika, što je tužan i ironi?an komentar na njegovu težnju za srpskom etni?kom ?istotom i mržnju prema svemu što je tursko i muslimansko. Predratni sarajevski telefonski imenik sadrži deset Karadžića, od kojih su ve?ina Muslimani, jedan je Hrvat, a dva ili tri su Srbi ili Crnogorci—uklju?uju?i i Radovana. (Ali, kako je jedan srbijanski humorista jednom zamijetio, govore?i o nekom drugom i ismijavaju?i paranoidnu komunisti?ku propagandu, “On je nacionalista svih boja”.)

Radovan Karadžić stoji na ?elu samozvane Republike Srpske unutar Bosne i Hercegovine. On ve? duže od tri godine predsjedava uništavanju multietni?ke Bosne i Hercegovine. On je, dakle, neka vrsta predsjednika. No, on je i lingvist. On je prognao naziv “Bosna” iz rje?nika bosanskih Srba—na njegovom posjedu nema ni?eg bosanskog. Naziv njegove paradržave je “Republika Srpska”, što je isto toliko nasilje prema jeziku koliko i prema narodu i zemlji. Taj naziv je smiješan na bosanskom/hrvatskom/srpskom kao što je, recimo, i na engleskom: “Republic Serbian.” Karadžićevci su posobili sve geografske nazine na teritoriji koju kontrolišu. Neki nazivi su potpuno promijenjeni, na primjer ime srednjobosanskog gradi?a Donjeg Vakufa u kojem sam odrastao. Nakon što su ga 1992. Srbi zauzeli i njegovo nesrpsko stanovništvo protjerano, ime grada (koje je turskog porijekla) promijenjeno je u “Srbobran”.

Mjesec dana prije nego što su srpski ektremisti napali Sarajevo, u prolje?e 1992, Karadžić je nazvao Radioteleviziju Sarajevo usred emisije vijesti i rekao (svi su to mogli ?uti) da u naselju Alipašino polje Muslimani masovno kolju Srbe. To što je rekao nije imalo nikakve veze sa stvarnoš?u. Stvarnost tog trenutka bila je da je vojska srpskih nacionalista kretala prema Sarajevu i okružavala ga sa svih strana. Nedugo zatim Karadžić je po?eo da poziva Srbe u gradu da mu se pridruže na okolnim planinama i odatle krenu u borbu za srpstvo. (“Idemo u gradove da bijemo gadove,” kaže se u jednoj predratnoj Karadžićevoj pjesmi.) No, ve?ina Srba je ili ostala u Sarajevu ili je jednostavno pobegla od sukoba. Oni koji su ostali zaradili su ?udan i preziran epitet od Karadžića, epitet koji bolje odražava njegove ruralne korijene i afinitete nego što opisuje njih: “neboderski Srbi.” Ovi gradski Srbi nisu htjeli da igraju ulogu koju im je, opsjednut istorijom i mitom, Karadžić namijenio—ulogu hajduka i boraca za slobodu (ili “slobodu”), poput njihovih prethodnika u doba turske ili austrijske vladavine, ulogu zaštitnika “srpskih ognjišta”. Rije? “ognjište” ponovo je vra?ena u upotrebu i mnogo se eksplatiše u ovom ratu, naro?ito kod Srba.

Da zaštititi srpska ognjišta, Karadžić je počeo da ubija i etnički isti nesrbe.

Karadžić (a i drugih srpskih nacionalista) traženje uistorije i mitu obično nalazi mentalno uporište u bici na Kosovu 1389. i srpskom porazu od Turaka. Iako je riječ o porazu, Kosovo se smatra vještitim herojskim trenutkom srpske istorije i kao takvo urezano je u srpsku kolektivnu svijest. Kosovo se stalno upotrebljava i zloupotrebljava u ideoške i političke svrhe, pogotovo, čini se, u ovom ratu. U proljeće 1993. slušao sam prenos jedne od mnogih sjednica samozvane Skupštine bosanskih Srba. Karadžić i njegovi poslanici odlučivali su o tome da li da prihvate jedan od mnogih mirovnih planova (nisu ga prihvatili), no dosta vremena su potrošili na razmatranje poraza srpske vojske od Turaka 1389. godine. Zaključili su da je turska konjica bila pokretljivija i da su srpski vitezovi nosili preteške oklope. Odlučili su da je potrebno iz toga izvući važne zaključke ... Nedavno mi je pobudila pažnju jedna rečenica iz Povratka domoroca, knjige Amerikanca slovenačkog porijekla Louisa Adamic, objavljene 1934. godine: "Moglo bi se reći da, da nije bilo Kosova i budnog nadahnuća koje su Srbi i drugi Jugosloveni crpli iz njega, ne bi bilo Sarajeva a možda ni Velikog Rata kakav su Evropa i Amerika iskusile između 1914. i 1918. godine". Adamic kako da je govorio o Sarajevu iz 1992. isto koliko i Sarajevu iz 1914. godine.

Poznavao sam Radovana Karadžića ovlašno, preko ljudi koji su se bavili književnošću i zajedničkim prijateljima u Sarajevu. On tada na mene nije ostavljao dojam potencijalnog političara—ili budućeg ratnog zloginca. Jednom sam ga nazvao u ime mlade žene, alkoholičarke, kojoj je trebao psihijatar i pitao ga može li je primiti u svoju terapeutsku grupu. Radovan je bio vrlo predusretljiv, govoreći, da, svakako, sve za Vas, profesore. Ali kad je uočio njeno ime (uzgred rečeno, srpsko), rekao je ne, zna je, ona je "neizlječiva". Druge jedne prilike, dok sam s malom kom (tada joj je bilo tri godine) stajao pred izlogom jedne sarajevske knjižare, naišao je Karadžić i, u izljevu učitosti ("tako mi je draga da Vas vidim, profesore"), velikodušnosti i megalomanije, ugurao nas oboje unutra i kupio Dini jednu od svojih knjiga. Potpisao se na naslovnoj strani uz sljedeće riječi: "Dini, s ljubavlju, Šika Radovan". Knjiga, objavljena na Širilici u Sarajevu 1982., sadrži pjesme za djecu, uglavnom bezazlene, pisane ekavicom u tradiciji humorne srpske poezije za mlade. Ali dvije ili tri pjesme, posebno pjesma "Cipele ratne", nude mračno prorочanstvo događaja koji će se desiti u Bosni jednu deceniju kasnije i predskazuju "sjajnu rolu" koju će odigrati Šika Radovan. Karadžić je dosanjao svoju budućnost. Ili, kao je srpski sociolog Zoran Avramović nedavno napisao, "zvižduk metka se prvo uje u mislima".

CIPELE RATNE [1982]

Radovan Karadžić?

Kad obučeš cipele tvrde,
Kundure hrabre,
Bakandže muške,
Cipele ratne,
Prosto se nehotice
Mašiš puške
I otisneš se
Niz pute blatne.

Kad doče vreme da cevi zbole,
Dani junački, nočni viteški,
Kad tuča vojska zemlju poplavi
I po njoj pravi štete i greške,

To stanje mora da se popravi:
 Tad domovinom krstariš peške,
 Pa se i cipele uz tebe bore.

One ti mnogo vrede u ratu,
 Da takvu sjajnu odigraš rolu:
 Da pola rasteraš,
 Pola zarobiš,
 Ko lovac kad na?e dobru lovinu,
 Odbraniš mamu, odbraniš tatu,
 Draganu, Anku, Jovanku, Sonju,
 Zoricu, Radu, odbraniš školu,
 I igrališta,
 I izletišta,
 I jednom re?ju, odbraniš domovinu.

Sad, šta je—tu je,
 Tu?ina nema.
 Cipele ratne—tra?e dane.
 Jednoj se zeva, drugoj drema.

?ekaju na te, ko verni psi?i,
 Ho?e li zviznuti tu?insko tane
 Ho?eš li se na vojnu di?i.

(Radovan Karadži?, Ima ?uda—nema ?uda, Svjetlost, Sarajevo, 1982, str. 12-13, preveo O. Hadžiselimovi?) – © 2008 Omer Hadžiselimovi?

The preceding text is copyright of the author and/or translator and is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivs 3.0 Unported License.